

Bota letrare rumune

Shkrimtari i talentuar rumun me rezidencë permanente në Shtetet e Bashkuara të Amerikës vjen para opinionit shqiptar me një vepër të re, interesante dhe impresionante për botën e të vegjëlve. "Mistreci" është një libër për fëmijët që duan të flenë të qetë dhe të zgjohen të zgjuar, duke rrëfyer aventurat e një qeni të djallëzuar. Eshtë një

përrallë e bukur me milingonat, me bretkosat, me iriqët, me dhelprat dhe me elefantët. Sipas autorit, një grindje e rëndë midis fqinjëve galikanë përfundoi me një paqe afatgjatë. Një argëtim me kafshët e kopshtit dhe kafshët përreth oborrit, me macen Sica, me qenushin Lusha dhe me derrin Gelu. Lakmitë e supermenit, gjithmonë të mposhtur në përballje nga Budallain. Në Bëlçeshitii, dosa lindi nëntë derra, të vegjël si minjtë, njëri pas tjetrit, me

hundë të rrumbullakëta, dhe për të dhjetën ai u përpëliti, ulëritti derisa veterineri e nxori jashtë me pince - më shumë i vdekur se sa i gjallë. Ai ishte i kuq si ferri dhe i shqetësuar, aq sa Maia mendoi se do ta refuzonte. Taia u kishte përgatitur një shtrat të ngrohtë, me kashtë të freskët, në të cilin shtriheshin zonja Scroafë dhe fëmijët e saj. (Baki Ymeri, fragment nga parathënia)

ISBN: 978-606-8068-99-48

FLORENTIN SMARANDACHE

FLORENTIN SMARANDACHE - TREGIME PËR TË DREMITUR FËMIJË

TREGIME PËR TË DREMITUR FËMIJË

Editura Rozafa

Florentin Smarandache

TREGIME PËR TË DREMITUR FËMIJË

Copyright@Florentin Smarandache-2023

**BIBLIOTEKA
Letërsi rumune**

*Redaktor: Sali Bashota
Recenzent: Luan Topciu
Me ilustrime nga Interneti
Korektor: Ejup Ajdini
Lektor: Adriana Tabaku
Kopertina: Baki Ymeri
Redaktura teknike:
Alban Voka*

***Përshkrim i Bibliotekës
Kombëtare të Kosovës
FLORENTIN SMARANDACHE
Tregime për të dremitur fëmijë
Redaktoi: Baki Ymeri
Rozafa – Prishtina - 2023
ISBN: 978-606-8068-99-48***

Florentin Smarandache ***** Tregime për të dremitur fëmijë

FLORENTIN SMARANDACHE

*****

TREGIME PËR TË DREMITUR FËMIJË

Përkthimi dhe parathënia:
Baki Ymeri

Editura Rozafa
(Prishtinë – 2023)

SHKURTIMISHT PËR AUTORIN E LIBRIT

Florentin Smarandache, PhD, PostDocdoctorat, është profesor emeritus i matematikës në Universitetin e New Mexico, Shtetet e Bashkuara. Ai mori diplomën master në matematikë dhe shkencë kompjuterike në Universitetin e Krajovës, Rumani, doktoraturën në matematikë nga Universiteti Shtetëror i Kishinaut dhe doktoraturën në matematikë të aplikuar nga Universiteti i Shkencave Okayama, Japoni dhe Universiteti i Teknologjisë Guangdong, Guangzhou, Kinë. Është themeluesi i neutrozofisë (përgjithësimit të dialektikës), grupit neutrozofik, logjikës, probabilitetit dhe statistikave që nga viti 1995 dhe ka botuar qindra punime dhe libra mbi fizikën neutrosufike, fizikën superluminale dhe të çastit, jo-materies, paradokset kuantike, relativitetin absolute dhe ndryshimi i kaltër për shkak të gradientit mesatar dhe indeksit të thyerjes, përveç efektit të dyfishtë të paradoksizmit, artit të jashtëm, neutrozofisë si një degë e re e filozofisë. Pason Ligji i Mjeteve të Shumëfishta të Përfshira, shumë hapësirë dhe shumë strukturë, HiperSoft Set, TreeSoft Set, IndetermSoft Set dhe IndetermHiperSoft Set, SuperHiperGraf, SuperHiperTopology, SuperHiperAlgebra, SuperHiperFunction, Neutrosophic SuperHiperAlgebra, shkalla e varësisë dhe pavarësisë ndërmjet komponentëve neutrosufikë, grupi neutrosufik i rafinuar, statistika neutrosufike mbi-nën-nën-litogjene/e vendosur, strukturat dyshe dhe treshe, strukturat neutrosufike të katërfishta, strukturat algjebrike që zgjerojnë deri te NeutroAlgjebra dhe AntiAlgjebra, NeutroGeometria dhe AntiGeometria, NeutroTopologjia dhe AntiTopologjia, Topologjia Neutrosufike e Rafinuar, Topologjia Neutrosufike e Rafinuar, Topologjia e Rafinuar Neutrosophic The International CrispSzert- and Demaranda ka publikuar punime në leksione plenare në shumë konferenca ndërkombëtare në mbarë botën. Përveç kësaj, ai botoi shumë libra me poezi, drama, tregime për fëmijë, përkthime, ese, një roman, koleksione folklorike, kujtime udhëtimesh dhe albume artistike.

Tregimet për fëmijë

DOSA

Në Bălcești, dosa lindi nëntë derra, të vegjël si minjtë, njëri pas tjetrit, me hundë të rrumbullakëta; dhe për të dhjetën u përlidh, vajtoi derisa veterineri e nxori jashtë me pince - më shumë vdekur se sa gjallë.

Ishte i kuq si një dreq dhe i shqetësuar, aq sa Maia mendoi se do ta braktiste. Taia kishte përgatitur një shtrat të ngrohtë me kashtë të freskët që ata të shtriheshin

Zonja Dosa me fëmijët e saj.

Sapo kanë dalë nga shtëpia janë nisur të bërtasin nga uria.

Plehrat e derrave nuk qëndronin dot as në këmbë dhe flinin në kashtë. Ishte derrkuci më i shëmtuar nga të gjithë, i rrënuar dhe që nuk rritej shpejt.

Megjithatë, ai u bë më i dashuri.

Tërgovishtasit që e panë në kasolle i thanë me keqardhje në zërin e tyre "Sa pamje e vogël!" dhe e dashuruan.

Taia e përkëdhelnin: "Kjo është dosa!"

dhe u afrua ngadalë

po ai, derrkuci

gulçiti pak, kurse pastaj

Taya e gërvishti

në bark

mes këmbëve

me gishta,

dhe voglishja

po shtrihej

dhe zgjatej,

aq sa i shkurtër ishte

ku po shkonte
si një derr, në një shkop,
në një pellg

Dhe Taia po largohej, Dosa e priste dhe, duke parë që askush nuk po i kushtonte vëmendje, goditi një, dy herë edhe mbi atë sendin e brishtë.

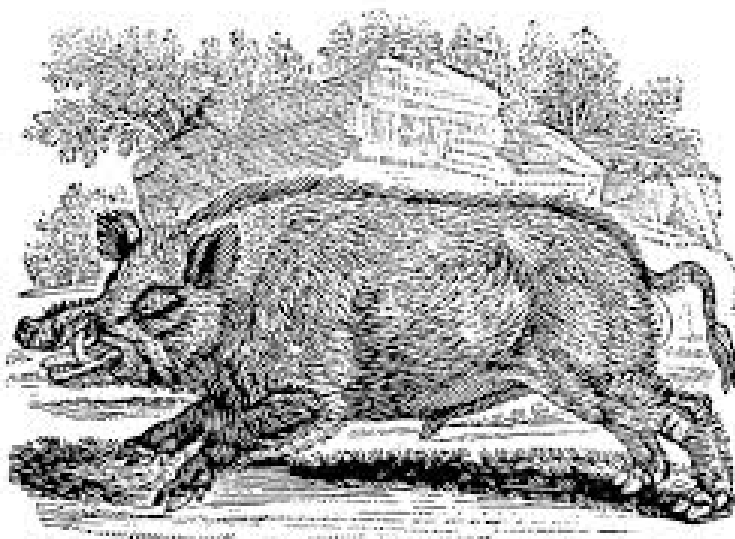
Ishte aq e vogël dhe e shëmtuar saqë mendoje se do të vdiste.

Mërmëriti vazhdimisht ndërsa zvarritej nëpër dru.

Vëllezërit nuk ia kishin vënë veshin dhe kur erdhi puna për të thithur, por dosa nuk e arriti as gjoksin e nënës së saj.

Ata po sulmonin të gjithë dosën, dhe dosa e varfër u shkel dhe u përzu nga të tjerët.

Por një ditë, guguçja u zhduk. E kërkuan në pyll, nën shtëpinë e zogjve...

“Do të kishte rënë në tualet”, supozoi Nea Iulića...

"Epo, më mirë në bodrum", e dha mendimin Maia.

Derisa, duke gërmuar me një pirun nëpër kashtën e lagur dhe me baltë, Taia e gjeti atë të ngrirë.

Dhe e kishte ndaluar frymëmarrjen.

Ishte rreth muajit të marsit.

Dosa iu hodh mbi të dhe e shtypi.

Të gjithë në shtëpi donin të qanin.

Ata ishin kujdesur për të si një fëmijë i sëmurë dhe i vuajtur.

Tani ata ishin të trishtuar.

Maia e mori në dhomë, i bëri një injeksion dhe e vendosi pranë sobës në një dyshek të grumbulluar.

Dhe, në mbrëmje, ndezën zjarrin në vatër.

Nga oxhaku dilte tym.

Dy-tri ditë u shtri pranë grykës së sobës. Maia i jep qumësht nga dhia me shishe.

Për ta parë atë të thithur! Më shumë si nga sisë!

Natën ai ecte nën krevat, duke gjëmuar vetë.

Një mëngjes, Taia e gjeti të shtrirë në shtrat, pranë tij, në një dyshek.

"Çfarë po bën atje, i mjeri, a je gjallë?" Derrkuci e kishte futur foshnjën nën jastëk dhe gërmonte hollë.

"A u mërzitët?"

Mashtruesi ishte bërë i fortë; ai kurrë nuk donte të largohej nga vendbanimi i tij i ri.

Në mesditë doli një diell me dhëmbë.

Derrkuci nuk kishte ku të shkonte tjetër dhe u ftua jashtë.

Ai endej nëpër oborr i ngopur plotësisht. Nëse do të ndodheshe pranë tij, ai do të tërhiqte

me pantallona për t'i sjellë atij një halle,

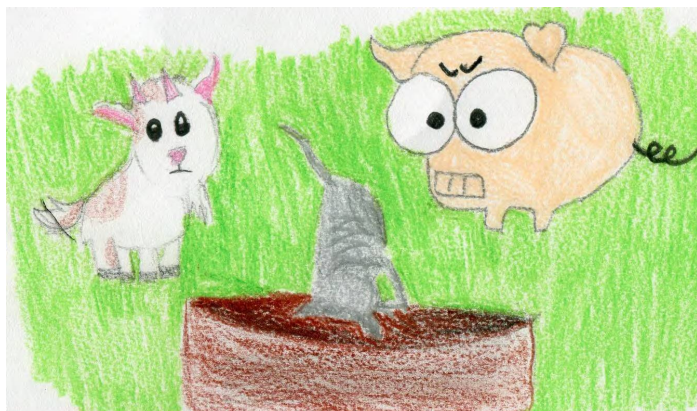
ose të luajë me të.

Fluturojnë.

Derrkuci i vogël jetonte vetëm, me dy vëllezërit e tij më të mëdhenj, të cilët kishin mbetur pa shitur, flinte me fëmijët dhe hante në kuzhinë.

Nga e njëjta tas si macja Mannix.

Një ditë hyri në kazan me sherbet

dhe ai nuk mundi të dilte. Ai vendos

dhe serrat dhe këmbët e përparme në strachina
me ushqim. Tani ai kishte ikur fare.

Të vdesë. Dhe nëna e zjarrit guxoi. Edhe lëngu ishte
pak i nxehtë.

Mihai pa që kazani po lëvizte. Se ai ecën vetëm. Dhe
kur e kuptoi, filloi të qeshte
dhe duartrokasnin.

Derrkuci u mundua, e spërkati sherbetin
në anët.

Pulat hajdute, rreth e rrotull, turrnin me sqep.

Lusha leh pa kuptuar asnjë pikë.

Lusha leh pa kuptuar asnjë pikë.

Taia erdhi dhe e nxori jashtë. Pastaj e përkëdheli: "Më shënoni!... Gudulisja ime!".

Taia e përkëdhelte më shumë senjë nip.

Që atëherë, derrkuci është bërë lodra e gjallë e Mihait. Me një shkop në dorë e preku mbi këmbë. Dhe e shqetësonte. Ai po e ngacmonte.

Gunga kishte filluar të humbiste sërish peshë.

Ishte e verdhë. Përtace.

Gjyshërit i blenë një derr prej kauçuku. Nuk i pëlqeu. Ai e "paraqiti" atë te guguçja. E nuhati dhe e rrëzoi me shkop. Qeni i vogël, duke e tërhequr me këpurdha, e bëri copë-copë. Mihait nuk i interesonte.

Mihai nuk e dobësoi gjithë ditën.

Në Pashkë, tezja Gjeorgjica e Sabin-it erdhi në shtëpinë tonë dhe, kur pa derrin, ajo bërtiti: "Marioara! Shiko çfarë bën ky derr për Krishtlindje!".

Ka kaluar edhe dita e Një Majit.

Miqtë e Prasleas po zhdukeshin një nga një te fqinjët.

Nuk kishte më as dhi.

Derrkuc: qyqe e vetmuar. Mes rosave. Midis patave.

Dhe për më tepër, ishte tërheqja kryesore e Mihait.

Sepse nuk ngatërrohet as me fëmijët.

Ai stërviti të gjithë për të luajtur për llogari të goag.

“Më le mua, Mihaita, se edhe ai është i vogël”, u lut
Maia.

Por ju gjetët tuajat:
Mihaita duhet të
dëgjojë!

Ai bëri të
kundërtën.

Derisa, një të
mërkurë, i lodhur
dhe i ndjekur, djali
i vogël u zemërua
dhe vdiq.

Mihai po qante, por
ishte tepër vonë.

AUTORIZIMI

(Fabulë)

Blloku i milingonave u ndërtua në kohë rekord.

Një Bretkocë Portare ishte instaluar në hyrje.

Kushdo që dëshiron të thërrasë një qiramarrës i drejtohet me mirësjellje Portares, e cila bërtet me zë të lartë në shkallë derisa dëgjon qiramarrësin në fjalë dhe zbret në katin e parë.

Në katin e nëntë, në qiellin e nëntë, Furnicuța Anicuța gatuan supë me petë në sobë.

Papritmas, Relu luan topin në ballkon.

Anicuta kujdeset herë për supën, herë për vëllain e vogël.

Relu nxehet, e hedh topin aty ku godet, sidomos aty ku nuk e bën!

Poc, poc, rrokulliset në llambadar dhe prej andej në tenxheren e supës.

Perdja e dritares ndizet. AAnicuța thërret menjëherë zjarrfikësin.

Fănel Elefăntel mbërrin, duke i rënë borisë, tim-tam, tim-tam, tim-tam.

- Shpejt në apartamentin 99! Fănel Elefăntel.

Brotăcel Portărel gërhati ndërsa muret jehonin.

- Çohu o qelbësirë, nuk mund të kujdesesh as për veten, e tund Fanel, duke e hequr kapakun nga balli.

Brotăcel hap një gojë aq të madhe sa është dhe fillon të ngjisë shkallët.

Por zjarri është ruajtur. Nga kati përdhe dëgjoje të çara si trungje të thyer. Relu i kishte djegur këmbët.

Në kampionatin kombëtar të të rinjve të milingonave, Relu ishte caktuar sportisti numër një të vitit.

Ai do të godiste tullumbacen e rrumbullakët me të gjashtë këmbët menjëherë, duke i ngopur ato një trajektore e çuditshme.

Anicuta po përpëlitej e gjitha:

- Mjerisht, shtëpia dhe orenditë më digjen!

Për çfarë kam vuajtur! Një verë e tërë!

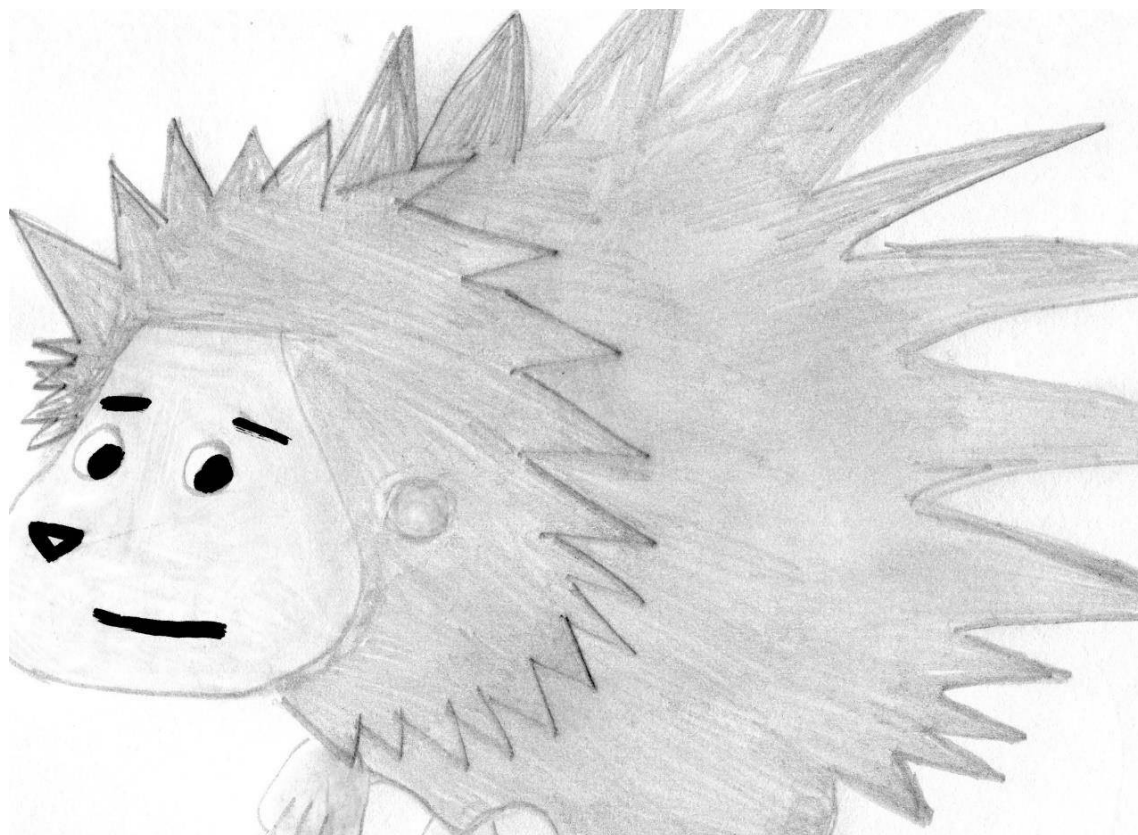
Brotăcel i vështron sytë si qepë

në Elefântel:

- Kush je ti?

- Zjarrfikës në detyrë, nuk e sheh?

Duke qenë se Brotăcel nuk e kishte marrë veten nga gjumi në të cilin kishte rënë, Fănel i hodhi një rrjedhë uji në hundë.

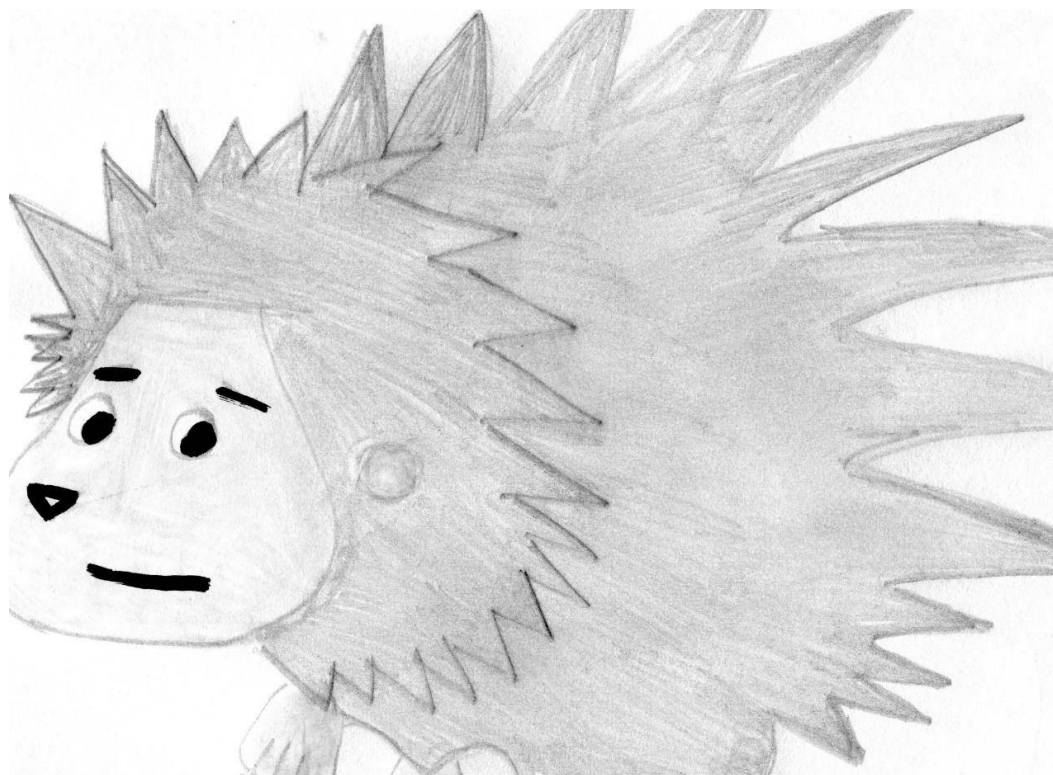
I acaruar, Brotăcel ia nxjerr gjuhën:

- Çfarë po bën këtu?

- Mos më largo nga koha, gërhitë Elefantel. Apartamenti 99 është në flakë... më thirri qiramarrësi Furnicuța Anicuța... për të fikur zjarrin...

- A keni leje? Brotăcel thekson veten, duke u strukur para Elefantel, firmosur nga kreu i shkallës, thekson Portărel. Nuk dua të të tërheq poshtë.

Dhe Fănel Elefantel vrapon te koka e shkallës, një Iriqi me gjemba, i cili ishte përkulur nga pakujdesia.

Mos më pengo të ëndërroj, morfur Iriqi me gjemba.

- Shpejt, një firmë. Anicuta dhe Relu digjen. Ngritja e milingonave është prishur.

Faneli po dridhet. Iriqi me gjemba mezi lëvizin.

- Nxitoni, shpejtoni! gjëmonte Elefanti.

-Rri i qetë, djalë. Nxito!

Dhe Iriqi me Gjemba nxjerr stilolapsin e tij dhe kthen një vizatim të bukur kaligrafik.

Ai mbytet për një orë, pastaj i jep fletën i emocionuar:

- Mbaje si autograf!

Fänel ia rrëmben nga dora dhe ikën te kreu i bllokut, një dhelpër e Soit.

- Kam nevojë për miratimin tuaj për të shuar zjarrin.

- Vetëm pasi të më lash bishtin. Nuk e shihni se jam i zënë? Çfarë plogështie, zotëri, ju shqetëson për çdo gjë të vogël!

Dhe Vulpoi de Soi duket në pasqyrë, ende pi duhan tubin e tij. Dhe stilolapsi i rrëshqet nga dora. Dhe pastaj, në përbuzje, çfarë mendon ai:

-Ti, atje, bëj një goditje në vendin tim. Dhe ai dikton me shkronja: V-u-l-p-o-i de S-o-i. (Faneli nuk ka ku të shkojë, shkruan ai). Gati. Kështu që. Pse duhet të lodhem!? A je i kënaqur?

- Më mirë që më mungonte, mërmëriti Fănel Elefăntel, duke marrë më në fund një frymë thellë vetëm për vete.

Dhe në një shpirt ai kthehet në bllokun e milingonave të mira. Ai ia paraqet Brotăcel Portărel autorizimin e nënshkruar dhe të kundërnënshkruar.

- Bravo, veprove, Fănel, në germën dhe frymën e ligjit, e uroi Brotăceli.

Făneli nuk pret më përqafime të mërzitshme. Ai ngjitet në katin e nëntë në apartamentin 99.

Por zbret me shpejtësi. Në arratisjen e zjarrit. Furnicuța Anicuța dhe Furnicelu Relu, me djegie të shkallës së tretë, të mbajtur me barela nga katër Gândăcei.

- Mbaje autorizimin, i tha Elefantel me forcë Portărel-it. Ju mbroni të keqen nga blloku. Nuk kam asgjë për të nxjerrë jashtë. Ai dogji gjithçka!

Vëllai i vogël u zbeh, duke u bërë jeshile nga aksidenti.

Dhe jashtë, rrota, masat e milingonave u takuan, u konsultuan dhe demonstruan:

- Ne nuk kemi nevojë për shefa dhe nënshefa. Ne vetë vozitim, përfunduan ata.

Blloku i qiramarrësve, i mbetur që atëherë i pa rinovuar, ishte kthyer në një grumbull hiri. Një milingonë apo një milingonë po dilte nga nën rrënoja, të mbijetuar. Dhe ata ndoshta do të dalin edhe tani.

Turma e shtyu Brotăcelin, një rrëmujë e përgjumur, në pellgun me baltë,

të shajë i vetëm derisa i ka dalë shija e thartë në fyt.

- Shko rrotullo, Iriq me gjemba.

- Dhe ti, Vulpoi de Soi, mos u bë pjesë e jona!

Turma i çoi në fund të pyllit.

FQINJIËT

Mozata po vuante jashtëzakonisht shumë sepse nuk po ia dilte mbanë

të jesh e martuar.

Ajo kishte veshur vathë

argjendi në vesh, ,

dhe në qafë

një salcë

e rruazave.

Sa e gjatë ishte dita

e gjatë, uke u kotur

me një fqinj, Pistruiata,

për kushtet e jetesës në mërgim dhe periudhën optimale të çeljes.

dhe Freckle ishte zhdukur

në punë, kujdestar

në një inkubator, Mozata po i bënte sy të ëmbël fqinjit,

Pintenatu.

Vasha me njolla sapo ishte kthyer

nga puna

me çantën

nën bar, topolak, duke cicëruar me mirësjellje, kishte bërë shumë grim dhe e goditi sqepin e tij.

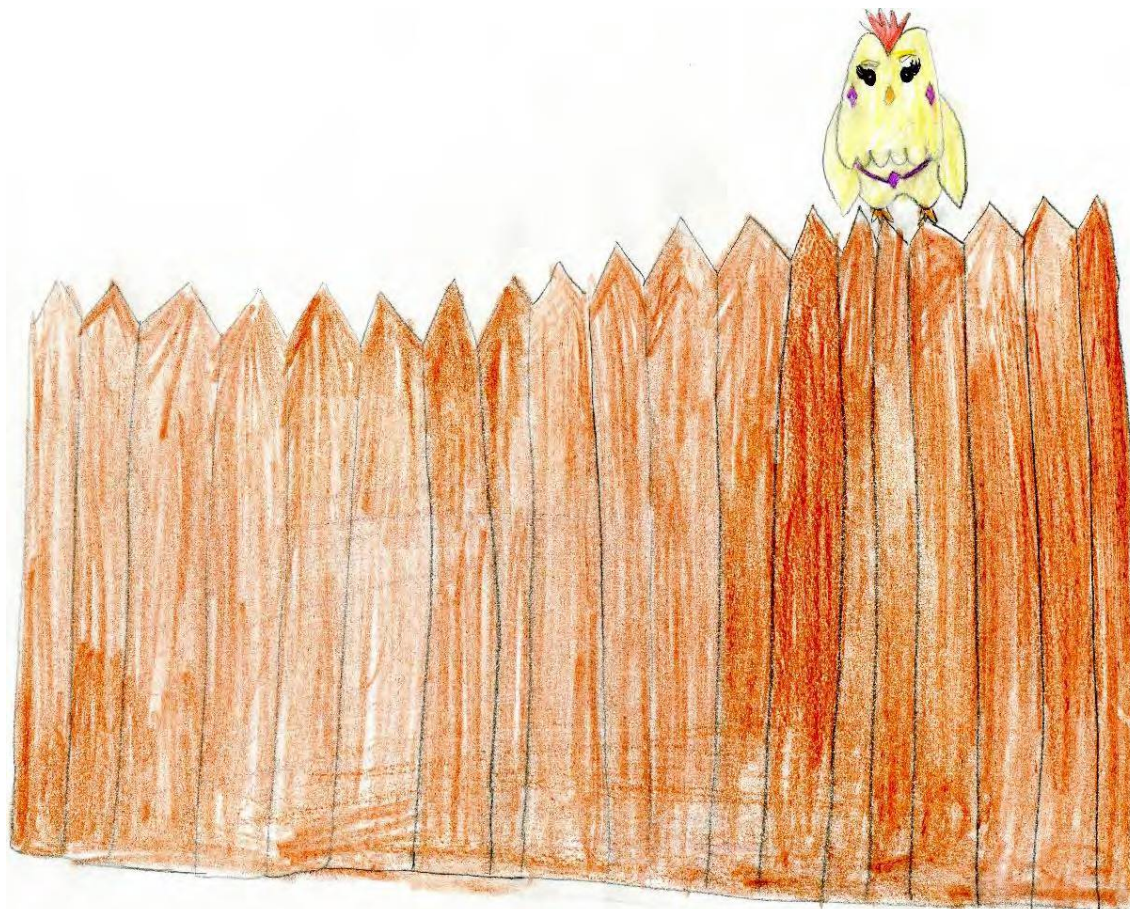
Por kë mendoni se gjeti ajo duke fluturuar mbi gardh?

Zonja Moçata! Ai kishte kënduar tri herë Pintenatu, u tendos si një sustë në pezullim, pastaj u ngjit në një grumbull plehrash dhe u gërvishti nervozisht me kthetrat e tij.

Mozata e shikoi me një sy të zbrazët, pas së cilës ajo ktheu tjetrin, rënkoi e vetme nga kënaqësia, e skuqur e gjitha dhe i buzëqeshi me gjithë zemër.

Pistruiata u tërbua nga sjellja e fqinjit të saj që i shkeli vendbanimin bashkëshortor!

- Çfarë po kërkon, buzëqeshje, në oborrin e dikujt tjetër? “Mund t’i futësh prush në gojë se nuk e njeh” – mendoi Pistruiata.

Mozatës hapi sytë, të vdiste

ajo e ngriti fustanin e saj dhe ... gati, gati për të qarë.

Nga gardhi

ai u lëkund nga njëra anë

dhe në një tjetër; dhe i emocionuar, Moçata fël, fël n banqetin e Pintenatit!

Epo, dhe mendo ju, kaq u desh vasha menjolla!

Dhe ulu, nene, dhe pullë se për hënë,
dhe gris pushin e tij.

Dhe a e ndajmë me ju, atë sendin?

Shtyjini ato te qyqja. Luftimet Greko-romake mes pulave u ndezën. Kur vasha me njolla sulmoi me khetrat e saj, Moçata u mbrojt duke ikur. Vasha me njolla u helmua, dhe një vinç e mashtruar.

- Të kam besnik gjithë jetën, e qortoi ajo burrin. A do të hyjë kjo kurvë e lyer në të?

Jam hutuar, gjeli standoi për pak kohë mënjanë dhe më pas mëndhyri për të qetësuar shpirtin.

Ai hyri në vorbullën e batjës. Por ai nuk pati kohë t i ndante sepsi, po, u zgjua me një trokitje në kokë, thekonja fillo te notonte n ajër.

mendohet se po binte borë.

Nëse është prekte Pistruiatën, Moçata do ta nxirrte fjalëm dhe nëse donte ta cilësonte.

Mozata po hidhej pas vashës me njolla.

Kur dy grinden, i tretë

bir kurve!

Dhe grunten, dhe dhe dhe, në fyell

dhe trubaduri:

- Vetëm për ty, është akuzoi ajo

dhe Moçata, e stolisur
me pula.

Ju përmendët se
ishete söre marrje në
pyetje

dhe sulmet.

Ai po përballëj të
mbrohej në, u godit
nga e djathta.

- Çka po bëni, vajza,
me donjuan tonë, u
hodh

për të ndihmuar Alba,
komshija matanë
rrugës, e cila sapo
kishte ngritur
shtëpinë e saj të vogël

me kokoshka

në qoshe dhe syzet e diellit i ishin ngritur
në kurriz.

I rrëmbyer dhe me bishtin mes këmbëve, Pintenatu
përfitoi nga rasti dhe u tërhoq në majë
në kuzhinë.

- Si, të ka shkelur edhe ai? – shprehet me habi
Moçata. "Fqinji fqinj nuk të lë kurrë!",
mendoi me vete.

Por Alba kishte lajmëruar policinë.

Ai u shfaq duke bombuar,
një rosë me kapak
në kokë dhe armë
në bel.

Ai i pyeti ata
pasaportat.

Pistruiata dhe Moçata ishin
strehuar nga Toka e
strucave, ku përbënin një
grup pakicë zogjsh që
enden nëpër shkretëtirë -

pa gjetur asnjë grimë kokërr -, të persekutuar nga autoritetet, në Tokën e Zogjve.

Ata e kishin ruajtur gjuhën e tyre, por për sa u përket zakoneve të atdheut të ri, nuk ishin integruar sa duhet.

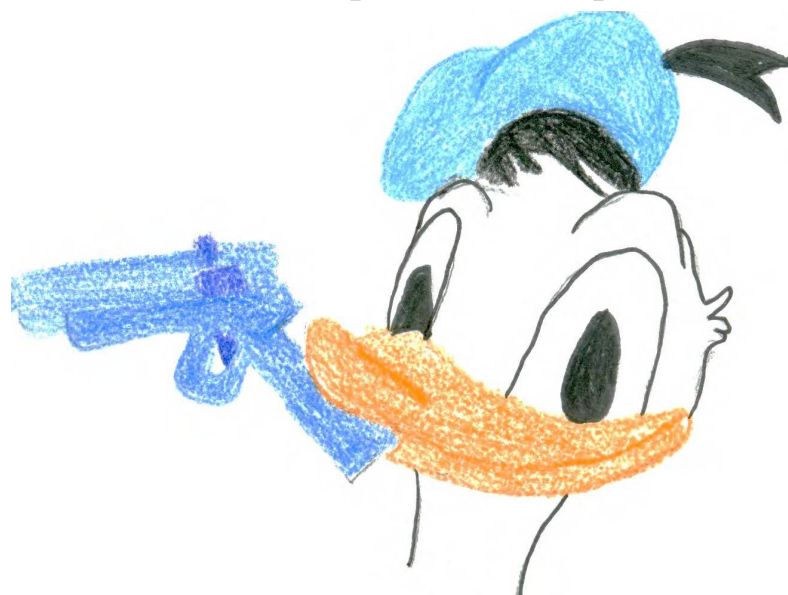
- Do të bëj një stërvitje të vogël me ju - tha polici duke i shurdhuar me zhurmën e motorrit të tij Yawa.

- Të lutem

ndaloni të debatoni.

- Gjeli ka të drejtë me Kushtetutë,

te një tufë pulash. Kuptoni se kjo është raca e shpendëve. Paqe, paqe - rifilloi Duck - midis dy kafshëve.

Dhe që atëherë, gjeli

ai u njoh si mbreti i kurorëzuar i

pulave.

KLYSHI LUSHA, DERRI GELU

IDHIE MACJA SICA

Kur u shfaq agimi, Lusha Qeni u ngrit e para, u shtri në putrat e përparme,

rënkonte lehtë me surrat përmes së cilës

gjuha i dilte jashtë, pas kësaj ai bëri thirrjen e zgjimit:

- Parzmore! Parzmore! Cohu! Parzmore! Parzmore!

Derku blu po flinte në anën e tij, me këmbët e tij të shtrënguara në gjoks për ngrohtësi,

me hundën e zhytur në shtratin e tij prej kashte.

Gërhati pak, lakoi bishtin dhe filloi të pordhë.

Më dembeli nga të gjithë doli të ishte Cat Sica.

Zonja Mâtă mëmëriti vetëm një herë përmes mustaqeve të saj:

- A më shqetëson pak...?

Këlyshi Luşa, siç dëgjoji paturpësia,

ajo nxitoi pa qëllim, me flokë kaçurrela,

në drejtim të mjaullimit me gojë të ndyrë:

- Parzmore! Parzmore! Nuk do të të vinte turp, plakë kurvë! Parzmore! Parzmore!

I trembur nga britmat dhe kërcënimet nga jashtë kasolles së tij, të cilën sapo e kishte zbukuruar me barishte të ndryshme, shumëngjyrëshe të varura në

gardhin e telit, Derri Gri lëshoi një "grykë" në tikun e tij dhe filloi të bërtiste e të luftonte me hapa të shkurtër dhe të shpejtë. i përkulur si një gjevrek.

Macja Sica, me qepalla gjysmë të mbyllura, mendoi se

po debatonte me Derrin Gri.

Qeni Lusha, dhe prandaj i gjori është i shqetësuar në kafaz. Sica u shtri, si e vogël, në putrat e pasme, pastaj u përkul përsëri në gjumin e ëmbël të mëngjesit. Lusha po ikte gojëhapur, nervoz.

Sica e ndjeu lehjen shumë afër, hapi njërin sy dhe pa para tij një skorbut të zi, bulboz, me dhëmbë të mprehtë dhe të qelqtë si balenë.

Ajo u drodh dhe u tërhoq, dhe u dëgjua një zhurmë!... ajo u ndal mbi një qime. Puls i mori frymën. Ajo u ngjit në mënyrë të çuditshme nga pas, u fry me putrat e pasme, u hodh më lart, u mbështet në putrat e përparme.

Sytë e Lushës u zgjeruan. Edhe Celu u gozhdua në vend. Ata e shikonin me habi dhe nuk mund ta besonin. Kur shikuan përreth, të gjithë oratianët ishin mbledhur rreth shtyllës, të shtangur si në cirk.

Pasi u pastruan pak, ata filluan të duartrokasin duart, krahët, thundrat, shpinat, putrat.

Në të vërtetë, Sica kishte një talent për ngjitje në litar, në shtyllë. Ai kishte fituar edhe disa medalje olimpike, një prej të cilave e mbante në qafë.

Ajo pushon edhe për disa minuta në majë të shtyllës, si një mbretëreshë apo një yll filmi, pastaj, duke parë që turma është në anën e saj, ajo zbret (dhe këtë herë në të njëjtën mënyrë:

mbrapsht, në duartrokitjet e të gjithëve) .

Kur u afrua më shumë me oratanët, ai rrahu me bishtin e tij të mëndafshtë në hundë - veçanërisht

Zonja Luşa dhe Z. Celu, prekën rërën dhe publiku e uroi.

Gâscanu Manu hapi sqepin nga kuzhina e zotit Celu me sqepin e tij.

Sica kaloi nëpër spektatorë, Lusha dhe Celu pas saj duke mbajtur trenin e saj.

Kur arritën në mes të oborrit, Qeni Lusha, Derku Celu dhe Macja Sica shtrënguan duart.

Oratianët u kapën në lojë: dhe Nusja e gjelit Ina
me Gjeli Nelu, Pata Tushka dhe Drenusha Ric, cifla
nga retë dhe Pëllumbi Gelu

për të hyrë në sallë, një sallë e madhe si në tregime,
dhe të përfundojmë një paqe universale, paqe mes
kafshëve.

Që atëherë, kafshët e shtëpisë jetojnë në mirëkuptim
dhe miqësi.

MASHTRUESI DHE SUPERMANI

Hazliul Pacalã dhe Supermani i fortë u takuan. Dhe ata konkurruan.

Shpejtësia së pari.

Budallai po fluturonte me një aeroplan supersonik, dhe Supermani me kostumin e tij magjepsës.

Por Supermani fluturoi më lart dhe më shpejt se Mashtruesi.

- Une fitova,

bërtiti Mashtruesi, sepse ai e shpalli veten fitimtar ata që fluturojnë më ngadalë dhe më shumë

në lartësi të ulët.

Herën e dytë

u përpoqën më të mirën

në betejë

drejtë.

Ata luftuan për tre ditë e tre netë, derisa Supermani e rrëzoi Mashtruesin në tokë.

- Fitova, bërtiti Mashtruesi, sepse shpallet fitues ai që mposhtet.

Përpyekja e tretë ishte të menduarit. Për të luajtur një lojë shahu.

Supermani e mat Mashtruesin në shtatëdhjetë e shtatë lëvizje. Fitorja më përket mua, deklaroi Păcală në një intervistë televizive për shtyp, sepse ai që merr mat konsiderohet më i mirë në shah. Që atëherë, Supermani nuk kishte më guxim të përballej me veten me Mashtruesin, sepse gjithmonë do të kishte dalë në humbje edhe nëse do të kishte fituar!

Përfundim

NJË LIBËR QË VLEN TË LEXOHEM DHE ADMIROHEM

Florentin Smarandache është një nga shkrimtarët më të talentuar në letërsinë rumune të diasporës. Dashuria e saj për librin ripërtërihet gjithmonë, duke arrdhur tani para lexuesve tanë me një libër të ri të ilustruar dhe të destinuar për lexuesit më të vegjël. Kjo është një befasi e re me disa tregime të bukura për shijen e fëmijëve të ditëve tona.

Florentin Smarandache është një adhurues i leximit, një krijesë frymëzimesh të zjarrta për të cilin leximi është bërë një mënyrë e vërtetë jetese, një lloj zgjatje e qenies së tij. Nuk e dimë saktësisht se kur i imagjinonte krijimet e para, por e dimë se ai mësoi të lexonte e të shkruante, me hirin hyjnor, përpara se të hynte në shkollë. Ai ka qenë i magjepsur që atëherë nga fuqia e fjalës, nga mënyra se si u bashkuan për të formuar fjalë dhe nga kuptimet dhe fuqia që mund të sillnin. Pastaj e di se ai mezi priste të huazonte libra nga biblioteka e shkollës dhe se hyri në atë dhomë që dukej e madhe me shumë emocion.

Florentini lexonte libër pas libri, duke dashur gjithmonë më shumë, duke pasur parasysh se nuk kalonte mjaftueshëm kohë në shoqërinë e miqve më të mirë që kishte pasur ndonjëherë. Në momentin që hap një libër të ilustruar për fëmijë, hyn në një botë tjetër, ndryshe nga ajo e të rriturve. Jeni të zhytur nga bukuria e botëve të pikturuara me ngjyra nga krijues dhe ilustrues të talentuar, pastaj takoni heronj fantastikë me të cilët gjithçka është e mundur.

Autori gjithmonë i ka dashur fëmijët, poezitë dhe tregimet për të vegjlit, sepse librat për fëmijë e kanë magjepsur. Nëse e pyesni veten se si ka nisur të shkruajë, për krimtarin Florentin Smarandache, historia është shumë e bukur. Kur fëmijët filluan të shkonin në shkollë, kishin nevojë

për përralla dhe poezi për raste të ndryshme, për vjeshtë, për Vitin e Ri, për dimër, për pranverë, dhe kështu ai filloi të shkruante poezi në letër, ku fëmijët ishin lexuesit dhe kritikët e saj të parë letrarë.

Jam i sigurtë se do t'ju pëlqejnë tregimet dhe ilustrimet, të cilat së bashku përbëjnë një libër sa të bukur, po aq të vlefshëm. Libri për dremitjen e fëmijëve është një vepër brilante, si për fëmijë ashtu edhe për të rritur. Fëmijët do të kenë shumë për të mësuar nga një histori e tillë, e shpjeguar në mënyrën e tyre nga autori dhe nga prindërit e tyre. Ata do të zbulojnë informacione për mendimin pozitiv, guximin, mirësinë, altruizmin, zgjuarsinë dhe rëndësinë e edukimit. Libri synon të jetë një udhëzues praktik për mbarështuesin e shpendëve. Ai fokusohet në informacionin teknologjik, por gjithashtu paraqet të dhëna reale nga praktika.

Nuk e dimë sa ka në Shqipëri, por e dimë se në Rumani kemi 40.000 shpendë në ferma të specializuara në mbarështimin me rreze të lirë. Duke qenë se ka një treg të madh dhe një vend mjaftueshëm me zhvillim të pashfrytëzuar. Nga ana tjetër, ata që praktikojnë një teknologji të tillë nuk konkurrojnë me fermat e mëdha. Kjo do të thotë se i madhi nuk do të jetë kurrë i interesuar ekonomikisht të hapë një fermë me rreze të lirë. Sepse në fakt ky është një biznes familjar. Për sa i përket rentabilitetit, flasim për tufat nga 500 deri në 3.000 pata e pula.

Vepra e Zotit Florentin është e shkruar me imagjinatë, me stil dhe me elegancë. Qysh në rininë e tij të hershme, autori preferonte veçanërisht librat me tregime dhe poezi. Në përgjithësi, predikimi i tij për tregimin është poezia, që i ngjan më shumë të lexuarit në kopsht apo të mësosh përmendësh për festa apo për shkollë. Florentini ka qenë dhe është i apasionuar pas vlerave letrare. Ai përfiton nga një

shumëllojshmëri meditimesh dhe stiles, të cilat e bëjnë këtë libër një dhuratë të bukur për ilustruesit dhe lexuesit.

*Ka mjaft faqe mbresëlënëse dhe mendime interesante, të denja për analizë, por tani për tani ndalemi te këto, duke e admiruar brendinë e lëndës dhe kopertinën e librit. Rrallëherë kam parë një libër me rrëfime për fëmijë me një vlerë të tillë. Ka tekste të admirueshme, e dinamizuar me disa ilustrime të bukura. Ky libër është një dhuratë e këndshme për çdo fëmijë. Përshtypja e parë që kemi duke lexuar tregimet e autorit, është se ai ka një sfond prozaik, një pasuri ndjenjash dhe imazhesh, një dridhje të unit të ngjallur si nga kujtesa e ngjarjeve të kaluara, ashtu edhe nga kujtesa, nga emocioni i kontaktit me botën, me spektaklin thelbësor të së sotmes dhe të djeshmes. **(Baki Ymeri)***

PËRMBAJTJA

SHKURTIMISHT PËR AUTORIN E LIBRIT / 4

DOSA ..... / 5

AUTORIZIMI ..... / 14

FQINJËT ..... / 25

QENI LUSHA, DERRI TULIAC E MACA SICA..... / 32

MASHTRUESI DHE SUPERMANI ..... / 38

*NJË LIBËR QË VLEN TË LEXOHEM DHE ADMIROHEM
..... / 40*

O CARTE MERITA CITITË SHI ADMIRATË

Florentin Smarandache este unul dintre cei mai talentați scriitori din literatura diasporei române. Dragostea domniei sale pentru proză și poezie este mereu reînnoită, ajungând acum la cititorii noștri cu o nouă carte ilustrată, destinată cititorilor mai tineri. Aceasta este o nouă surpriză cu un basm frumos pentru gustul copiilor zilelor noastre.

Autorul este proprietarul inspirațiilor pentru care lectura a devenit un adevărat mod de viață, un fel de prelungire a ființei sale. Nu știu exact când și-a imaginat primele lucrări, dar știu că a învățat să citească și să scrie, prin harul lui Dumnezeu, înainte de a intra la școală. De atunci, a fost fascinat de

puterea cuvintelor, de modul în care acestea se unesc pentru a forma semnifica iile  i puterea pe care le pot aduce. Apoi  tiu că a tepta cu nerăbdare s  împrumute c r i de la biblioteca  colii  i că a intrat cu mare entuziasm în acea încăpere mare.

Florentin citea carte după carte, dorind din ce în ce mai mult  i realiz nd mereu că nu petrecea suficient timp în compania celor mai buni prieteni pe care i-a avut vreodată.  n momentul în care deschizi o carte ilustrată pentru copii, intri într-o lume diferită de lumea adul ilor. E ti cufundat în frumuse ea lumilor colorate pictate de creatori  i ilustratori talenta i, apoi  nt lne ti eroi fantastici alături de care totul este posibil.

Florentin Smarandache a iubit mereu copiii, poeziile  i pove tile pentru copii, dar ca adult, c r ile pentru copii l-au fascinat. Dacă vă  ntreba i cum a început autorul să scrie, povestea este foarte frumoasă. C nd copiii au început să mergea la  coal , aveau nevoie de basme  i poezii pentru diferite ocazii, pentru toamnă, pentru Anul Nou, pentru iarnă, pentru primăvară  i a a a început să scrie poezii  i pove ti pe h rtie, unde copiii erau cititori  i criticii ei literari mai  nt i.

Sunt sigur că vă ve i bucura de poveste  i de ilustra ii, care împreună fac o carte pe c t de frumoasă, pe at t de valoroasă. Cartea despre cei mici este o lucrare genială, at t pentru copii, c t  i pentru adul i. Copiii vor avea multe de  nv a at din astfel de pove ti, explicate în felul lor de autor  i de

părinți. Vor descoperi informații despre gândirea pozitivă, curaj, bunătate, altruism, inteligență și importanța educației. Cartea se dorește a fi un ghid practic pentru crescătorul de porci și de păsări. Se concentrează pe informațiile tehnologice, dar prezintă și date reale din practică.

Nu știm câți sunt în Albania, dar știm că în România avem 40.000 de păsări de curte în ferme specializate în creșterea liberă. Deoarece există o piață mare și o țară suficient de subdezvoltată. Pe de altă parte, cei care practică o astfel de tehnologie nu concurează cu fermele mari. Aceasta înseamnă că cel mare nu va fi niciodată interesat din punct de vedere economic să înceapă o fermă de crescătorie. Pentru că de fapt aceasta este o afacere de familie. Din punct de vedere al rentabilității, vorbim de efective de la 500 la 3.000 de găște și găini.

Cartea Domnului Florentin, în forma sa cea mai modernă, este o serie de povești, srise cu imaginație, stil și eleganță. Din tinerețe, autorul a preferat în special cărțile de povești și poezii. În general, predicarea sa despre poveste este o lectură care seamănă mai mult cu citirea la grădiniță sau memorarea de vacanță sau școală. A fost și este pasionat de valorile literare. Nu numai că are o selecție excelentă de opere publicate, dar beneficiază și de o varietate de meditații și stiluri, care fac din această carte un cadou frumos pentru ilustratori și cititori deopotrivă.

Sunt multe pagini impresionante  i g nduri interesante, demne de analizat, dar deocamdată ne oprim la acestea, admir nd interiorul subiectului  i coperta c r ii. Rar am văzut o carte de pove ti pentru copii de o asemenea valoare. Sunt texte admirabile, dinamizate cu ilustra ii frumoase. Această carte poate fi un cadou frumos pentru orice copil. Încheiem cu opinia noastră publică: Prima impresie pe care o avem când citim povestirile autorului, este că are un fundal literar, o bog tie de sentimente  i imagini, o vibra ie a sinelui evocat at t de amintirea evenimentelor trecute, c t  i de emo ia contactului cu lumea, cu spectacolul esen ial de azi  i de ieri. **(Baki Ymeri).**

